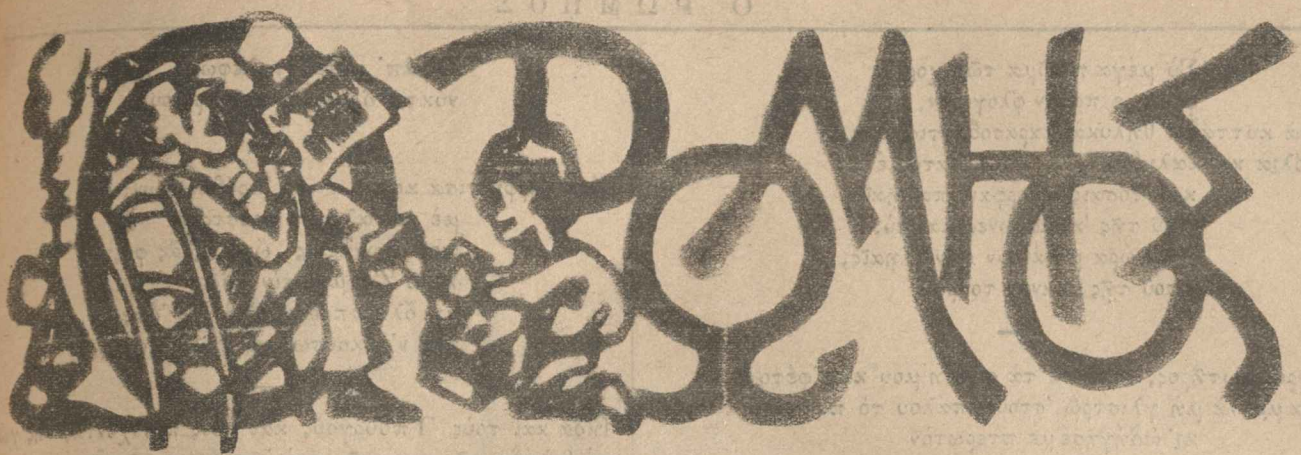

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι'αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε του μηνός Γενάρη,
φεύγουν οί Καλικαντζάροι.

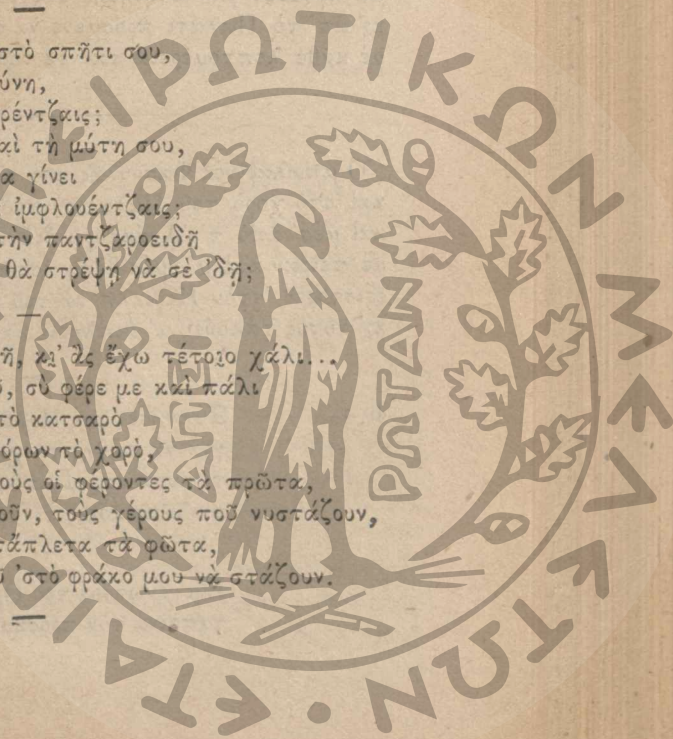
Ποῦντος έπτακόσα καί σαράντα κι' έξη,
μέ τον νέο χρόνο κάτι θα μάς φέξη.

Φαδουλής καί Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκέτος.

Πάμε σάν πέρσο μιλά χαρά
νά 'δής σπαλέταις καί φτερά,
της μπαλαρίναις του καιρού
μέ τά γοβάκια του χορού,
νά 'δής κανένα πέσιμο, νά 'δής κανένα πόδι,
καί χνώτα νά μυρίσωμε παρθενικά κι' εύώδη.

Π.— Δέν κάθεσαι 'στό σπῆτι σου,
ξυλένιε φιλογύνη,
νά κάνης ρεθερέντζαις;
δέν βλέπεις καί τή μύτη σου,
πώς έχει τώρα γίνει
μ' αὐταίς της έμφλουέντζαις;
Μ' αὐτή τή μύτη, ξόχνο, τήν παντζαροειδή
ποιά μπαλαρίνα του χορού θα στρέψη νά σε 'δῇ;

Φ.— Έγώ θα πάω, Περικλή, κι' εἰς έχω τέτοιο χάλι...
σύ, μέγα πνεῦμα του χορού, σύ φέρε με καί πάλι
μέ τό μαλλί τό κατσάρό
'στῶν Άνακτόρων τό χορό,
νά λάμπουν γύρω μέ σταυρούς εἰς φερόντες τά πρώτα,
νά 'δῶ τους νέους που πηδοῦν, τους γέρους που νυστάζουν,
νά 'δῶ τον πολυέλαιο καί τάπλετα τά φωτα,
καί τά κεριά του Παλατιού 'στό φράκó μου νά στάζουν.

Σὺ μέγα πνεῦμα τῶν χορῶν
φέρει με πάλιν φλογερὸν,
γὰρ νὰ κυττάξω θηλυκὰ παρασοδαντισμένα,
τὰ δόλμα κοκκαλιάρικα καὶ τὰ κρεατωμένα,
καὶ τούσαις ὁμορφαῖς παληαῖς,
ποῦ τῆς 'καμάρωνες καὶ σὺ,
μὰ τώρα μοιάζουν σὰν ἑλῆαις,
ὅπου τῆς ἔκαναν τουρσί.

Σταυρὲ Σωτήρος, στόλισε τὰ στήθη μου· καὶ 'φέτο,
βοήθα με νὰ μὴ γλιστρῶ 'στοῦ μπάλου τὸ παρκέτο,
κὶ ὠδήγησέ με πετωτὸν
καὶ Δόν-Κισσῶτον γαῦρον
ἐν μέσῳ τούτων ἵπποτων
καὶ τούτων ὁμοσταύρων.

"Ελα καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ...

Π. — Τὰ λόγια σου μὴ χάνης.
Φ. — Μὰ δὲν μοῦ λές μονάχος σου τί διάβολο θὰ κάνης;
Π. — Ἐγὼ θὰ μείνω μόνος μου νὰ κλάψω τὴν πατρίδα,
μὰ μέσ' στὴν ζάλη τὴν πολλὴ
νὰ μὴν ξεχάσης, Φασουλῆ,

νὰ φέρης ἀπὸ τὸ Σουπὲ καὶ ἐμένα μὲ μερίδα.
Φ. — Ἀρθρον κανένα δῶσε μου Φιλέλληνος μεγάλου
νὰ σοῦ τυλίξω μέσ' 'αὐτὸ κανένα μποῦτι Γάλλου.
'Εν τούτοις καὶ ὅπως ἴδωτε, βρέ Περικλῆ χαζέ,
θὰ φῆς καὶ σὺ μεζέ.

Μὰ κύτταξε τὸ φράκο μου... πολὺ παλὸ δὲν εἶναι;
Π. — Πάλι καδράκι μούγινες με τοῦτο, μπαλαρίνε.
Φ. — Ἐλα καὶ σὺ...

Π. — Δὲν ἔρχομαι...

Φ. — Παρὸν ντ' ὄνερ θὰ χάσης.

Π. — Μὴ μ' ἐρεθίζης, Σατανᾶ, σ' αὐτὰς τὰς περιπτώσεις.
Φ. — Πῶς τόσον ἀποστρέφεται τὰς συναναστροφάς;
ἔλα καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, τούλαχιστον νὰ φῆς.
Εἶσαι πατέρας κοριτσιῶν, καὶ ἀνάγκη νὰ χορέψης,
ἀλλοιῶς δὲν θὰ βῆς, κουτεντέ, γαμπροὺς νὰ τὰ 'παντρέψης.
Π. — Γὰρ τὰ 'δικὰ σου φρόντισε καὶ μὴ σέ μέλη γι' ἄλλα.
Φ. — Ἐρέτος ἔχεις πείσματα γαϊδουρινὰ, κεφάλια,
καὶ πάω μόνος 'στὸ χορὸ ντουνιὰ νὰ λιθανίσω,
μὰ πρόσθε μὴν κοιμηθῆς σὰν φύσις ὑπναροῦ,
κὶ ἀπ' τὸ Παλάτι πρόσθε νὰ σοῦ τηλεφωνήσω
μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ νέα τοῦ χοροῦ.

(Ὁ μπαλαρίνος Φασουλῆς ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνει
καὶ 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ ποδαρῆδὸν πηγαίνει,
καὶ μέσ' ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα διὰ τοῦ τηλεφώνου
μὲ πείρων καὶ μ' ἐμδρίθειαν ἱστορικοῦ συγγένου
ἐξιστορεῖ 'στὸν Περικλῆ τὰ τοῦ χοροῦ τοῦ νέου
κὶ αὐτὸς τὰκούει μ' ἐκπληξίν καὶ θάμβος κεχηναίου.)

Φ. — Εὐπνησε, βρέ Περικλέτο,
γὰρ νὰ μάθης τὰ χαμπέρια...
τί κυράδες, τί μπουκέτο,
τί λαμπάδες, τί τρικέρια.

Εἴμ' ἐνώπιον τοῦ Θρόνου,
ταπεινὰ τὸν προσκυνῶ,

κὶ ἀπ' αὐτοῦ τηλεφωνῶ
νύκτα δευτέρη τοῦ Χρόνου.

Μὰ Κορφιάτιστα κοπέλα νέο 'πρόβαλε φυντάνι
μὲ κατὰλευκο φουστάνι,
ποῦ φωνάζεις: ὦχ! καὶ ἄς φέξη!..
καὶ ὁ Ζαήμες εἶν' ἐδῶ,
καὶ ὅλο σπρώχνω νὰ τὸν 'δῶ,
καὶ ν' ἀκούσω μὰ του λέξι.

Εἶδα καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ τοὺς προὔχοντας τῆς
μὲ βελάδα τῆς στιγμῆς καὶ 'ποκάμισο τῆς ὥρας.
Περνοδίνουν ἢ σπαλέταις, οἱ σταυροὶ καὶ τὰ λιλῆ,
τὰ κατὰλευκα φουστάνια καὶ τὰ τρικνταφυλλιά.
'Ο Γεννήσαρλης ἀστράφτει, ποῦναι γὰρ τοὺς μπάλους
εἶν' ἐδῶ καὶ μὲ κυρία Ρουμανο-Ἀμερικάννα,
μὰ δὲν ξέρω τὸν ὄνομά της... θὰ 'ρωτήσω καὶ θὰ μάθω..
βλέπω μὲ τῆς Ρουμανίας Μεγαλόσταυρο τὸν Ἄθω,
ποῦχει τὴν κορδέλα μαύρη,
καὶ Μινίστρος τρέχει νάβρη.

"Αν ἐρωτᾷς καὶ γὰρ τὴν Βάρβ τὴν καλοκαυωμένη
κὶ αὐτὴ μοῦ λέν ἀλλὰ Κλεὸ πῶς εἶναι κτενισμένη.

Π. — Βρέ τί μοῦ λές;

Φ. — Σὺρ μὰ παρόλ... τὸ κτένισμά της τρέλλει
κὶ ἂν μ' ἐρωτᾷς καὶ γὰρ τὴν Τσάμ, τί νόστιμη κοπέλα
κὶ ἂν μ' ἐρωτᾷς καὶ γὰρ τὴν Δράγ, ποῦναι καὶνούριο φρεῖ
φορεῖ λευκά, βρέ Περικλῆ...

Π. — Χαίρω πολὺ γιὰ τοῦτο.

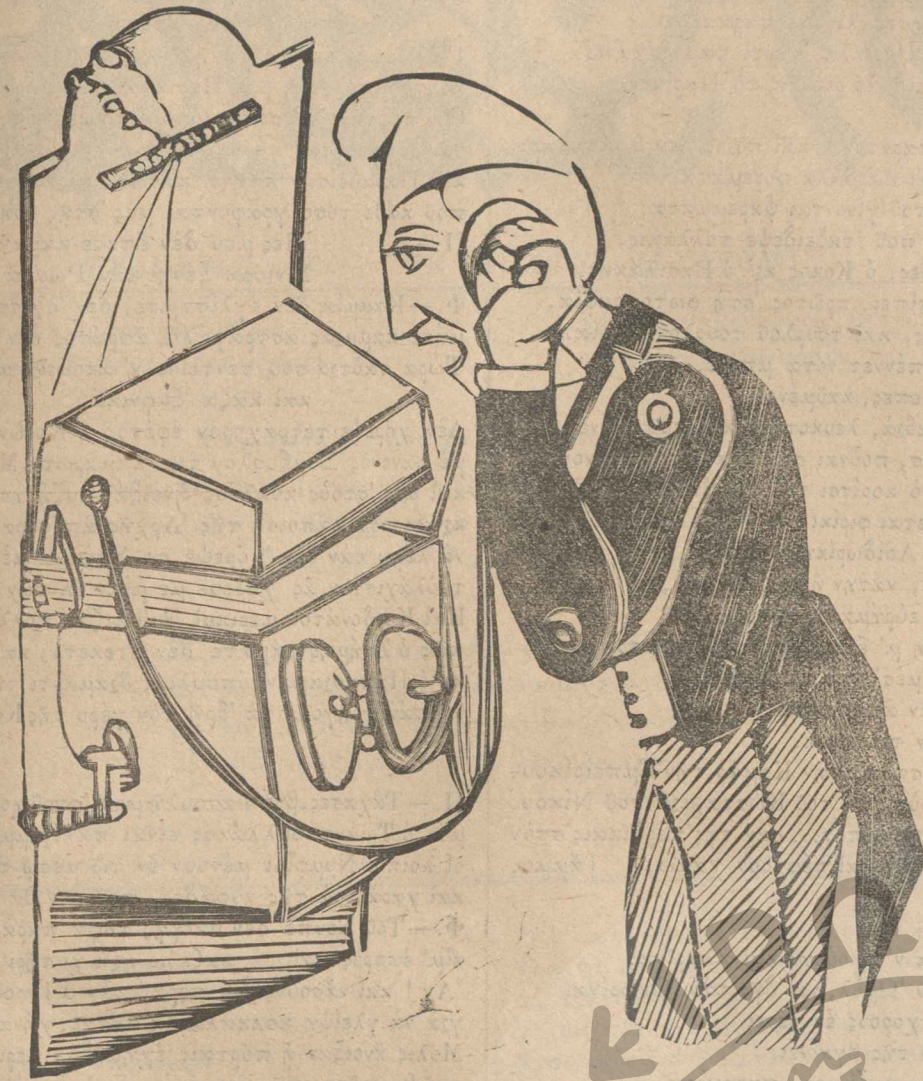
Φ. — Ἀμμε καὶ ἡ Μπέρ ἡ δεσποινὴς μετὰ κιτρίνου χρώματος
εἶναι καὶ ἡ Χάρ, βρέ Περικλῆ, πολὺ σπουδαῖος κόμματι.
Νά! τώρα παίζ' ἡ μουσικὴ καὶ ἡ φτέρνα μας ἀνάβει..
προσέρχονται καὶ Σουηδοὶ μέσ' ἀπὸ τὸ καράδι,
καὶ σπρώχνονται μέσ' 'στὰ καρὲ καὶ κάνουνε γιγυροῦσι,
θαρρῶ πῶς εἶναι καὶ ἡ Σακὴρ, πρῶην Ρουσσέν, καὶ Ρούσσο
καὶ οἱ Δοῦκες οἱ νεόφερτοι, καὶ ὁ Κύριλλος καὶ ὁ Βόρις,
μὲ σφιγγὸς ρώμης περισσῆς,
καὶ μὲ κατὰσπερη Ρωσσίς
μετὰ μιζῆς, βρέ Περικλῆ, λευκοφορούσης κόρης.

Π. — Ἀμμ' ἡ Λεβιδ δὲν εἶν' ἐκεῖ;

Φ. — Θαρρῶ πῶς εἶναι καὶ ἡ Κικὴ,
κορίτσι τοῦ Ρικάκη,
σὰν φρέσκο φιστικαί.

Τί κόσμος πάει καὶ ἔρχεται, ποῦ δὲν χωρεῖ κορόμπλο,
πρῶτη καὶ ἡ κόρη τοῦ Κορόμ 'στῶν κοριτσιῶν τὸν ὄμιλο.
Παρὸν καὶ πᾶς ἰθαγενὴς καὶ ξένος διπλωμάτης..
θαρρῶ πῶς εἶδα καὶ τὴν Λέστ με τὴν ἀνεψιά της,
κυττάζω καὶ τὴν Ἐτζερτον, μὰ καὶ τῆς δῶ τῆς Ράλλι,
τὴν μὲ τὸ Μίλτου δηλαδὴ, τοῦ Δημητρίου τὴν ἄλλα.
Νὰ καὶ ἡ Λιλῆ, μὰ καὶ ἡ Δελέ, τοῦ Παλατιοῦ στολίδι,
καὶ ἡ Τρικνταφυλλιάκενα καὶ ἡ Τρικνταφυλλιδῆ,
καὶ τόσα τρικνταφυλλὰ δροσάτα καὶ ἀνθισμένα,
καθὼς καὶ μαχαμμένα.

"Αχ! ποῦ νὰ σ' εἶχα, Περικλῆ, μέσ' 'στοῦ χοροῦ τῆς σῆς
νὰ βλέπης τὴν Σολοβιέβ, τὴν Πλέσεν καὶ τῆς ἄλλων,
νὰ 'δῆς μὲ μπλέ τῆς δῶ Σιολένσκ, ἡγουν τοῦ Στρατηγῆ,
νὰ 'δῆς τὴν Στά τὴν νεῖνυρη, τοῦ πρῶην Ὑπουργοῦ.

"Αν πῶσις Κυβερνήσεως δὲν 'τύχαινε νὰ γίνῃ
μέσ' 'στὸ καρὲ τοῦ Βασιλῆα θὰ 'χόρευε καὶ ἐκείνη.

Θὰ γινώριζες τὴν Ρικανούρ, μὲ κόμησσα Γαλλίδα,
ποῦ γάνεται γὰρ τῶν Ρωμηῶν τὴν κλασικὴν πατρίδα,
θ' ἀντάμωνε τὸν Μάτση μ' ἐκεῖνα τὰ γαλαζία
καὶ τὴν κυρίαν Μάτση μὲ τρικνταφυλλιά,
θαλέπες κάθε τρυφερὸ τῆς ὥρας μπουμπουκάκι,
πρὸς δὲ καὶ τὸν ἀκόλουθον θὰ κύτταζες Ρικάκη,
ποῦσπε καὶ τὴ μύτη του 'στὴν τούση φασαρία,
καὶ ὁ Πεσματζόγλους εἶν' ἐδῶ μαζί μὲ τὴν κυρία,
ἐδῶ καὶ ἡ Μέλ τοῦ Λέοντος καὶ πλοῦτος ποδογύρου...

Π. — Ἀλήθεια πῶς σοῦ 'φάνηκε καὶ ὁ Λέων τοῦ Φαλήρου;
Φ. — Πολὺ τὸν ἐλυπήθηκα καὶ αὐτὸν τὸν κακομοῖρη,
ποῦ δὲν ἐδέχθη γιαντινὸ, μήτε γαντροῦ κλυστήρι,
καὶ μ' ἕνα βρυχηθμὸν βαρὺν παρόμοιον μὲ βρόντον.

ἐπίναξε τὰ πετάλα 'στὴν πλάσιν τῶν λεόντων.

Π. — Δὲν πιστεύω καὶ οἱ λέοντες πῶς ἀρρωστοῦν ποτέ.

Φ. — Ἀμμ' τί σοῦ λέει καὶ τῆς Νέγρ π' ὠρεῖ ντεκολέ;
μὲ ρῶς παρούσα καὶ ἡ Καλὸγ, ποῦ ἔχει πλάνα ποθέτης,
παρὼν καὶ ὁ Κανελλόπουλος, τῶν μπάλων θιασώτης.
Δὲν ἔλειψαν καὶ ἡ Μόστρ καὶ ἡ Δάμ καὶ ἡ Ζωτ ἀπὸ τὸν μπάλο.

Π. — Τοῦ μπαλαρίτου λέοντος τὴν λεοντῆν θὰ βάλω
καθὼς καὶ ὁ φορογιάδαρος τοῦ μύθου, Φασουλῆ...

Φ. — Ἀρχίσαν, ὅπως ἐμαθα, νὰ τὴν ζητοῦν πολλοί.

Π. — Χίλιαις φορὰς μακάριος ὅποιος τὴν πάρη κτῆμα.

Φ. — Μὴ διακόπτης, μακαρῶ, τοῦ λόγου μου τὸ νῆμα.

Γιατὶ δὲν ἦλθες 'στὸ χορὸ, μὰ κάθεσ' ἐξω νῆσις;

εἶναι καὶ ἡ Πολιτάκενα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της,

εἶναι καὶ ἡ Ψάμ με τὰ λευκά, λές καὶ εἶναι περιστέρω,

καὶ ἡ Τσάπ καὶ ἡ Δάμπρ καὶ ἡ Μούστ καὶ ἡ Μάτση, μάννα καὶ

[Ὀυγατέρα,

πρός δέ με ρόζ κι' ἡ Μαθιοπούλ, ποῦχει τὸν ταγματάρχη...
βαρδᾶτε νὰ περάσωμε καὶ χῶρος δὲν ὑπάρχει.

Ποῦ νᾶβλεπες, μωρέ, τῆς Ψᾶθ διαμαντικὰ περίσσια...
ἦλθε μοῦ λένε κατ' αὐτὰς μέσ' ἀπὸ τὰ Παρίσια.

Π. — Μοῦ τὴν ἐτηλεφώνησες 'λιγάκι παραπάνω.

Φ. — Μὲ συγχωρεῖς, βρέ Περικλῆ, γιατί παραξελάνω.

'Αμμέ κι' ἡ Τριανταφυλλιδ με ρόζ ἀπ' τὸ Παρίσι;

Π. — Κι' αὐτὴν τὴν εἶπες...

Φ. — Μὴ παρντόν... καὶ ποῖος δὲν θ' ἀπορήσῃ

μέσα σὲ τόσα θηλυκὰ καὶ παρδαλὰ φορέματα,

καὶ σ' ἓνα νυφοπάζαρο, ποῦ γίνονται ψαρέμματα;

Εἰν' ἐδῶ κι' ὁ Θεοχάρης, ποῦ 'ταξείδεψε πολλάκις,

Μεταξῆς καὶ δρό Μελάδες, ὁ Κοκὸς κι' ὁ Βασιλάκης,

μὰ κι' ὁ Κόνσολας δὲν λείπει, πρῶτος 'στὴ φωτογραφία,

κι' ὁ Λαδόπουλος ἐπίσης, καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ λοφία.

'Αμμ' ἡ Μπέννετ νότα μπένε,

νὰ τὴν ἐβλεπες, καὶ μένε!

'Αμμ' ἡ Σούτς με τὰ μαβιά, λευκοτέρα καὶ τοῦ κρίνου,
νὰ με κίτρινα κι' ἡ Κράσσ, πῶναι σὰν κρασί τοῦ Ρήνου,
καὶ με ρόδα παρθεναῖς τὸ κορίτσι τοῦ Μαρίνου.

Μῆλο φαίνεται φιρίκι

κι' ἡ κυρία Λοιδωρίκη,

νὰ καὶ μὰ καστανομάτς, νάτην ἡ Βυζαντινοῦ,

σύζυγος ἀρχαιολόγου δι' εὐρήματα δεινοῦ.

Φιγουράρει κι' ἡ Κοκκίδη μ' ἓνα κάτασπρό φουστάνι,

νὰ καὶ μία, Περικλέτο, μέσ' ἀπὸ τὸ Ταῦγάνι,

καὶ τῆς πᾶν ἀπὸ κοντὰ

Μετερνίχων τρικαντά.

Ποῦ νὰ 'δῆς καὶ τὴν Πασπάτ, τὴν Καμάρ, τὴν Ἐμπερίκου,

ποῦ νὰ 'δῆς καὶ τῆς Τρικουπ, μὰ τοῦ Κώστα, μὰ τοῦ Νίκου.

'Αμμ' ἡ Τσέρ κι' ἡ Λύδ κι' ἡ Μπότ... σὰν τῆς πέρικαις στὸν

ποῦ γλιστροῦν καὶ πέφτουν χάμω. [ἄμμο,

Γιατί δὲν ἦλθες φλάουτα ν' ἀκούσης καὶ κλαρίνα,

νὰ 'δῆς τὴν Ράζ καὶ τὴν Ὠμόλ, νὰ 'δῆς τὴν Ὀνωρίνα,

ποῦ 'στοὺς χοροὺς ἐν γένει

καμμία δὲν τῆς βγαίνει;

Γιατί δὲν ἦλθες νὰ χαρῆς μαζί μου, πατριώτη,

μὰ 'πῆγες καὶ 'κοιμήθηκες ἀπὸ 'νωρίς, ἀχμάνη;

Θᾶβλεπες τῆς Ζαήμεναις, τὴν μὰ τοῦ Παναγιώτη,

καθὼς κι' ἐκείνη, Περικλῆ, ποῦχει τὸν Ἀσημάκη.

Γιατί δὲν ἦλθες 'στὸ χορὸ ν' ἀνοίξης τὰ στραβά σου,

νὰ 'δῆς τὴν Βούρου, τὴν Λαμπέρ, τὴν Γκίκα καὶ τὴν Βάσσου,

νὰ 'δῆς καὶ τὴν Ἀλμείδα, τὴν λιγερὴ Ζωίτσα,

καὶ νάπερνες καὶ σὺ ζωὴ μαζί με τὰ κορίτσα,

νὰ 'δῆς τῆς Νάζ καὶ τὴν Καράτζ, κόρην Εἰσαγγελέως,

κι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν ἀχμαίου Βασιλέως,

καὶ τῆς Παπαδιαμαντοπούλ καὶ τὴν Ἰωαννιδ,

κι' ἄλλαις πολλαῖς, ποῦ θάναδες ὡς εἶδος ροκανιδ;

Καὶ θᾶλεγες καὶ θᾶκουγες κουβένταις κουτουροῦ

καὶ τὸν Ἀμπάτη θᾶβλεπες ξεφτέρι τοῦ χοροῦ,

θὰ 'μοίραζες ἐδῶ κι' ἐκεῖ τῆς καλλονῆς βραδεῖα,

καὶ τὰ κορίτσια θᾶβλεπες τὰ δρό τῆς Καραβία,

θᾶβλεπες πῶς χορεύουνε Στρατεύματα καὶ Στόλοι,

θᾶβλεπες κι' ἓνα μνταρὰ καθὼς τὸν Ἀποστόλη,

θᾶβλεπες τὸ σοβάντισμα κάθε λαμποῦ καὶ μπράτσου,

θὰ 'κῦτταζες περικαλλῆ καὶ τὴν κυρίαν Τσάτσου,

καὶ τὴν Καλλέρ καὶ τὴν Καλλιγ, Ράιν καὶ συντροφία...

σὺ μόνος σου συμπλήρωσε τὰ λείποντα ψηφία,
καὶ θᾶχης πλήρες τὸνομα τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος...

Θᾶβλεπες γέρους ζωηροῦς

καὶ νὰ δεσπόζῃ 'στοὺς χοροὺς

κακογλωσσὰ καὶ ψόγος.

Γιὰ 'δές, θὰ σοῦλεγαν, αὐτὴν τὴν μικροπαντρεμένην

πῶς εἶναι κτενισμένη.

Γιὰ 'δές κι' ἐκείνη τὴν γρηὰ με νάζικα κοριτσίστικα...

κουτσομπολιαῖς, βρέ Περικλῆ, καὶ λόγια κυρατσίστικα.

Θὰ 'πέφτανε τὰ σάλια σου με κάθε μπαλαρίνα,

θὰ 'ξεπετοῦσαν γύρω σου βασιλικοὶ καὶ κρίνα,

καὶ Παρκαδεῖσια πτηνὰ καθὼς καὶ νυκτερίδες,

ποῦ κάθε τόσο γράφονται μες 'στῆς ἐφημερίδες.

Π. — 'Πές μου δὲν ἔπεςε καμμία

Σινιόρα ξένη κἄν Ρωμῆα;

Φ. — Καμμία δὲν ἐγλίστρισε, δὲν 'σχίστηκε φουστάνι,

μήτε καμμάς ἀστράγαλος ἀφράτος δὲν ἐφάνη.

Τώρα ταῦτίτς σου τέντωσε ν' ἀκούσης μυστικὰ

καὶ κάζα 'ξαφνικά.

Δὲν 'χόρεψε τετράχορον ἐφέτος ἡ Κορώννα

με κανενὸς Συμβούλου τῆς κληρωτῆς Ματρονά,

καὶ μες 'στοὺς κύκλους ἀνοιξαν συζήτησιν δεινὴν

κι' ἀκουσα κάποιον τῆς Ἀρχῆς ἀπόστρατο γαμπρὸ

νὰ λήν: σὰν δὲν 'χόρεψε τὸ Στέμμα με τὰς νῦν,

τούλάχιστον ἂς 'χόρευε με μίαν ἐκ τῶν πρό.

Καὶ Κορδονάτοι μερικοὶ 'ψιθύριζαν πολλὰ,

πῶς ὁ Ζαήμες τάχατε δὲν στέκεται καλὰ,

κι' ὁ Παπαδιαμαντόπουλος, διαμάντι τῆς Κορώννας,

θὰ πάρ' γρήγορα νὰ 'βρῇ τὸν γέρο τῆς Κορδόννας.

Π. — Τᾶχασες, βρέ Φασουλῆ μου, 'στοῦ χοροῦ τὸ πατατράκα

μόν' ὁ Τριανταφυλλάκος εἶναι παντρεμένος, βλάκα,

οἱ λοιποὶ Νυμφιοὶ μένουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός,

καὶ χαρὰ γὰ τῆς νυφάδες, ποῦ δὲν θὰ 'βρεθοῦν ἐκτός.

Φ. — Τοῦ Σουπέ δὲν θᾶβρης τώρα παρὰ μόνον ἀποφάγη,

εἴμ' ἐμπρός καὶ τὰ μαζεῖω γὰ χατήρι σου, κανάγια.

"Αχ! καὶ νᾶσουν ἐδῶ πέρα, κἄν ὁ Γκιούλ ὁ φουκαρῆς,

γὰ νὰ γλείψῃ κοκκαλάκια κότας, χήνας ἢ κυρῆς.

Μόλις ἀνοιξαν ἡ πόρταις ἐχημήξαν μερικοὶ,

ποῦ θαρροῦσε πῶς προσμένουν ἀπὸ πέσου νηστικοί.

Τρῶν ζακουσκαις, τζελατίναις, κι' ὅ, τι 'βροῦν ἐκ τοῦ προχείου,

κι' ἴσως ἐμφορῶν νὰ πάθουν ὡς ὁ λέων τοῦ Φαλήρου.

Τί Σουπέ!... μὰ τί δὲν 'βρίσκεις, ὡς καὶ γάλα τῶν πουλιῶν...

τόκα μία, Περικλέτο, κι' ἀρχινᾷ τὸ κοτιλόν.

Τώρα δένουν τῆς καρέκλαις... γὰ νὰ μὴν πολυλογῶ

θέλουν δέσιμο κι' ἐκείναις, θέλω δέσιμο κι' ἐγὼ,

ποῦ σὰν νάμαι, Περικλέτο, δεσποινὶς ἐν ὥρᾳ γάμου

'ἔθελα χορὸ κι' ἐφέτο καὶ δὲν 'κάθισα 'στ' αὐγάμου,

μόνον ἐγράψα καὶ πάξι ποδογούρους 'στὴν ἀράδα...

πρόσμενέ με σὲ λιγάκι, κι' ἐπιτόσφα ποδαράδα.

Καὶ καμπαδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀφῆριον βοάδου θὰ πατήθῃ μες 'στὸ Βασιετὲ
δράμα «στὴν Ἀκρὴ τοῦ Κρεμνοῦ» Πόλεμη τοῦ γνωστοῦ καὶ
καὶ τρέξετε, φιλόμουσοι καὶ φίλοι θεαταῖ,
ν' ἀκούσετε τοὺς στίχους τοῦ, καὶ ὅσοι δὲν πᾶτε φτοῦ σὰν.